

Finis a földeken

Az ország nagy részén is a finishez érkezett már az aratás. Az időnkénti esőzések ellenére, jól szervezett munkával, már betakarították a termés nagy részét.

A szomszédos Békés megyében egy hónapja indultak meg a kombájnok, s jöhetnek a csapadékos időjárás többször pihenőre kényszerítette a gépeket, szombatig több mint 140 ezer hektárról takarították be a gabonát, amely az összes terület 88 százaléka. A termés igen jó-nak ígérkezik, s a búza minősége is felülmúlja a sokévi átlagot: 80 feletti hektoliter súllyal adják át a kenyérgabonát a termelőknek. Végezhez közeledik az aratás Bács-Kiskun megyében is, a nagy határú megye kalászos területének 90 százaléka szabadult fel.

Szabolcs-Szatmár megyében nagy gondot okoz, hogy az utóbbi napokban learatott termést raktározás előtt szárítani kell. A hét végén Hajdú-Bihar, Szolnok, és Borsod megyéből szárító berendezéseket küldtek Szabolcs megyébe, és hasonló segítséget várnak Csongrád és Bács-Kiskun megyéből is.

Vízierőmű épül Szíriában

A damaszkuszi kormány meghívására újabb szovjet energetikuscsoporthoz utazott el Szíriába, ahol a szovjet szakemberek részt vesznek az Eufráteszen épülő vízierőmű-komplexum építésében. Ez az erőműóriás, tervezett energiatermelését tekintve, alig valamivel marad el asszuáni testvére mögött. Jelenleg a folyón a mederelzárást előkészítő munkálatok folynak, és szerelik a három, egyenként 300 ezer kilowatt kapacitású turbinaegységet.

Az eufráteszi vízierőmű-komplexum „beindulásával” Szíriában megkétszereződik az elektromosenergia-termelés, s ezzel újabb 600 ezer hektár sivatagi terület öntözése válik lehetségessé. Musztafa Halladzs, szíriai tervezési miniszter „a két nép egyre erősödő barátsága szimbólumának” nevezte a szovjet segítséggel épülő vízi erőművet.

Megkezdődött a partfal építése

Az Alsótiszavidéki Vízügyi Igazgatóságnak súlyos gondot okozott a Tisza eddigi és hosszan tartó magasabb vízállása, amely akadályozta, késleltette a szegeói partfalépítés időre tervezett munkálatait

Mint lapunkban korábban megírtuk, a közúti hídtól a Lenin körút felső végéig, a hajóállomásig tervezik az ATIVIZIG elvégezni még az idén az úgynevezett rőzsepokrózást, kőszórást a Tiszának ezen a szakaszán. Dereglyével hozzák a rőzsepokrócokat, majd azokat egymás mellé fűzve készítik el a rőzsepokróc, amelyet a vízbe eresztve süllyesztenek el, szórnak meg kövel

A közúti híd fölött, a partfal mellől, kubikosok ássák ki a vastagon lerakódott iszapot, amelyet a Tiszába talicskáz-nak. A medermunkálatokhoz most már hozzákezdhetők a kedvező vízállás mellett. Hogy az ATIVIZIG behozza a kését, éjjeli műszakban is dolgoznak

Gyorsmérleg az eredményekről

Befejeződtek a felvételi vizsgák

Országsszerte befejeződtek az egyetemi, főiskolai felvételi vizsgák valamennyi — nappali, esti és levelező — tagozaton. Az első, nem végleges adatok szerint összesen 63 ezer 724-en felvételiztek. Legtöbbször — szám szerint 41 ezren — a nappali tagozaton.

Az elmúlt napokban 11 ezer 680 nappali tagozatra pályázó hallgató kapta meg postán a felvételtől szóló kedvező értesítést. Most döntöttek annak a további, közel háromezer műszaki főiskolás „golyának” a sorsáról, akik szeptemberben ugyancsak megkezdhetik tanulmányukat a nappali tagozatok első évfolyamain — az erről szóló értesítést ugyancsak a napokban kapják kézhez az érdekeltek.

Azok a jelöltek, akik a felvételi vizsgákon elérték a felvételhez szükséges pontszámot, de felvételt nem nyertek, értesítést kaptak, hogy elért pontszámukkal a jövő évben ugyanazon a szakon — újabb felvételi

vizsga nélkül — pályázhatnak. A felsőoktatási intézmények felvételi bizottságai a rendelkezésre álló helyeknek csak 94 százalékát töltötték be. A sikeresen vizsgázott, de elutasított pályázók a bizottság határozata ellen — a kézbesítéstől számított 8 napon belül — az illetékes miniszterhez fellebezhetnek. A fellebezéseket előreláthatóan augusztus végén bírálják el. A miniszteriumok, s az illetékes felsőoktatási intézmények vezetőiből alakult bizottság tölti be a fennmaradt hat százaléknyi helyet. E bizottság határozata ellen további fellebbezési lehetőség nincs. Az egyes karok felvételi bizottságai döntöttek arról

Gondolatok a hazafiságról

Kevés olyan, a nép számára becses, sokat jelentő fogalom van, amellyel annyira visszaélték nemzeti történelmünk során, mint a hazafiság. De kevés olyan nemes, fennkölt emberi érzés van, amelyhez oly sok áldozat, nagyszerű cselekedet kötődik, mint a hazafiság. S éppen azért, mert történelmünk során nemcsak éltek, hanem sokszor vissza is éltek vele, ma is elsősorú kötelességünk magyarázni, tanítani: mit is értünk az igazi hazafiságon.

Nincs elvont, a történelem felett álló, a haza társadalmi valóságától elvonatkoztatott hazaszeretet. A haza szeretete — ezer év története a tanú — mindig is egyet jelentett a nép boldogabb, gazdagabb jelenéért és jövőjéért folytatott áldozatos munkával, harccal. A nép boldogsága, gazdagabb élete pedig mindenkor egyet jelentett a népek az elnyomás alóli felszabadításával, a haza függetlenségével. S mert a kizsákmányolás, az elnyomás elleni harc minden időben egyétfonódott az általános emberi haladásért folytatott küzdelemmel, az igazi hazafiak mindig a nemzeti és az egyetemes emberi haladás élharcosai voltak — együtt, egyszerre.

A hazafiság és a szocializmus vállalása, igenlése, egymástól elválaszthatatlan. Nem lehet jó hazafi az, aki nem vállalja a szocialista társadalom céljait, aki csak félszívvel, félkézzel hajlandó dolgozni a szocialista haza felvirágoztatásért.

A hazát mindig úgy lehetett szeretni igazán és úgy is szerették a nemzet legjobbjai, hogy küzdöttek azért, hogy ne maradjon le a történelmi haladás útján. És így lehet szeretni igazán ma is: együtt, egyszerre szolgálni a haza sorsát és az emberi haladás ügyét.

A mellőngető, a frázisokat puffogató, a külsőségeknél megtorpanó hazafiság nem a mi hazafiságunk. Azokra emlékeztet, akiknek a múltban mindez csak arra kellett, hogy megtévesszék a népet, hogy hazafibbnak tüntessék fel magukat azoknál, akik verejtékük hullatásával küzdöttek a nemzet fennmaradásáért, s akik az üldözöttségét vállalva, életük kockázatásával harcoltak a nép, a haza felszabadításáért. Hiába próbálták elhitetni a fasiszta rendszer ideológusai, politikusai, hogy a szocializmus eszméje idegen a magyar néptől, a történelem ennek ellenkezőjét bizonyította. Népünk számára nemhogy idegen lenne a szocialista eszme, a szocialista célok, ellenkezőleg: ezt tartja a jelen és a jövő léte alapjának, természetes életformájának, mert ebben találta meg a maga személyes boldogulását és a lehetőséget a haza felemelkedésére.

Természetesen következik ebből, hogy büszké vagyunk minden, a szocialista építésben elért eredményünkre. Nemzeti büszkeségünk ma elsősorban ezeknek az eredményeknek a vállalásából táplálkozik. Az igazi hazafiság azt is jelenti, hogy ismerjük, értjük nemzeti múltunkat, számunkra tartjuk honnan indultunk, hová, meddig értünk el, reálisan értékeljük lehetőségeinket, egyszerűen történelmi, országos kitekintéssel gondolkodunk a megtett útról és a jelenről. S ha ezt tesszük, az eredményeinket lekicsinyölő, a csak hiányainkat látó kishitűség épp oly idegen lesz számunkra, mint a sikereinket, a lehetőségeinket túlbecsülő fennhéjzás, a nemzeti gőg.

Legyünk büszké arra, amit alkottunk, de büszkeségünkben intsenek mértéktartásra megadatlan feladataink. Nemzeti büszkeségünk at kell hatnia a felelősségtudatnak, amely mindig a jelen és a jövő feladatai felé fordítja figyelmünket és szüntelen önvizsgálatra késztet: megtettünk-e mindent erőnkben, képességeinkben telhető a haza, a nép szolgálatáért?

Ami pedig a kishitűeket illeti: csak a hibákat, a hiányosságokat észrevenni, emlegetni és közben elfordítani a szemünket az eredményekről, hallgatni róluk — ez nem az igazi hazaszeretet. Hogyan szeretné igazán a hazáját az, aki nem büszke új városainkra, gyárainkra, lakótelepeinkre — hiszen ezek a haza, a nép alkotásai!

A hazafiúi érzéshez méltóak a szeretetről, az odaadásról valló szavak, éppúgy, mint az ezeket kifejező ünnepi külsőségek. De a legméltóbbak mégis a tettek.

„En először magyar vagyok és csak azután internacionalista” — ha ritkán is, de találkozzunk ezzel a megnyilatkozással. Akik ezt tartják, nem tagadják ugyan az internacionalizmust, de a rangsorolással választalat húznak a szocialista haza szeretete és a szocialista célokért küzdő más népek becsülése, segítése közé, a szocialista haza és a szocializmus világméretű ügyének szolgálatá közé. Hamis, állandóan, távol áll az igazi hazafiságtól. Az internacionalizmus eszméje és gyakorlata ugyanis nemhogy ellentétes lenne a hazaszeretettel, hanem szerves, elválaszthatatlan része a szocialista hazafiságnak.

A szoros egybetartozás alapja az a történelmi tény, hogy a szocialista haza építésének eredményeit nem egyedül értük el, hanem szerepe volt ebben a testvéri szovjet nép felszabadító harcának, anyagi,

erkölcsi, politikai támogatásának, és a szocialista országok együttműködésének, összefogásának.

Hazánkban és a többi szocialista országban is, a szocialista építés nemzeti keretek között folyik. De a szocializmus sorsa hazánkban — a nemzeti sajátosságok ellenére is — elválaszthatatlanul összefonódik a szocializmus sorsával az egész világon, a szocializmusért küzdő nemzetközi erők összefogásával. A termelőerők rohamos fejlődése, a tudomány-technikai forradalom vívmányai nemcsak lehetővé, hanem szükségszerűvé is teszik a szocialista országok gazdasági integrációját, mind szorosabb együttműködését. A haza ügye ugyanis megköveteli, hogy politikánkban lépést tartsunk a történelmi fejlődés, a haladás követelményeivel, új feltételeivel.

A nacionalizmus, történelmi múltunk rossz emlékü öröksége, sajnos nem múlt el nyom nélkül felszabadulás utáni történelmünkben, mi több, igazodva a megváltozott feltételekhez, tovább fertőz, nehezíti előrehaladásunkat. A határaink között élő és a határainkon kívülről sugallt nacionalizmus jelentkezési területe és formái sokfélék.

A szocialista hazafiság és az internacionalizmus közé próbál éket verni az a nacionalista felfogás is, amely túlbecsüli a nemzeti sajátosságok szerepét a szocialista építésben, tagadva a szocialista építés nemzetközi érvényű tapasztalatait, ennek folytán a szocialista országok egymásra utaltságát, együttműködésük szükségességét. A nemzeti sajátosságok túlbecsülése — forrása a nemzeti önteltségnek, a nacionalista gőgnek, amely szükségszerűen együttjár más népek és azok munkájának lebecsülésével.

De tapasztalni a nemzeti önteltség elmentését, a nemzeti nihilizmust is. Ennek képviselői nemzeti történelmünknek csak sötét lapjait látják. De még ennél is veszélyesebb, hogy nem hisznek a szocializmus nemzetfelemelő, gazdagító eredményeiben. A nemzetet örökkön elsiratók, a sorsa felett búsan kesergők nemzeti nihilizmusa is ugyanabból a forrásból, a nacionalizmusból táplálkozik és veszélye is ugyanaz: leszerel, téltelenségre kárhoztat, fékezi a szocialista építő munkát.

A nacionalizmus megnyilvánulása az is, ha szembeállítják nemzeti múltunk megbecsülését és a szocialista jelent. Pedig nem volt történelmünknek olyan kora, amikor annyit tettek volna a nemzeti múlt hagyományainak ápolásáért, oly nagyra becsülték volna azokat, mint ma. Erről tanúskodnak felújított műemlékeink, az István király-, a Dózsa György-, a Petőfi-, a Madách-évforduló alkalmából rendezett, hatalmas tömegeket megmozgató ünnepségek. De a nemzeti múlt progresszív hagyományainak ápolásában ennél is többet tettek: magunkra vállaltuk és megvalósítottuk azokat a célokat, amelyeket történelmünk nagyjai tűztek elénk: felszámoltuk a haza évszázados elmaradottságát, az elnyomást, a nemzeti nyomort és hazánkat a fejlett országok sorába emeltük.

A nacionalizmus megnyilvánulása az az „aggodalom”, amely úgy jelentkezik a határainkon túl élő magyarság sorsa iránt, hogy ellenszenvet szít a testvéri, baráti országokkal szemben. A párt mindenkor a lenini elvek alapján ítélte meg a nemzeti kérdést. Ennek megfelelően mindig arra törekszik, hogy a nemzetiségek léte ne elválasztó, hanem összekötő tényező legyen a szocialista országok között. S ehhez hozzátartozik az, hogy fellépésünk a nemzeti-ségi kérdés mindenféle nacionalista, sovénista felfogása ellen, amely ahelyett, hogy közelebb vinne, nehezíti a nemzeti-ségi kérdés megoldását.

Nacionalista nézetek, indulatok kapnak helyt abban a mesterségesen szított ellentétben is, amely a népies-urbánus vita keretében jelentkezik. Az egyik oldalon — a népies szárnyon — egyes, valóban égető társadalmi gondokat — mint például a népesedés stagnálása — úgy vetik fel, mintha azok a szocialista út szükségszerű következményei lennének. Nem értik meg a hazánknak végbement történelmi fordulatlányegét, nosztalgiaival fordulnak a múlt felé, a megváltozott, a korszerű életkörülményektől féltik a közösségi életet, a közösségi tudatot, már-már a nemzet pusztulásától félve.

Az urbánus szárnyon a másik végletet tapasztaljuk: a nemzeti közömbösséget, a nemzeti értékek és sajátosságok egyfajta tagadását. Ez az irányzat szükségszerűen találkozik a nyugati fellazítási taktika konvergenciaelméletével, amely szerint a szocialista és a kapitalista társadalom mindinkább közeledik egymáshoz, míg végül is feloldódnak egymásban.

Nem áll módunkban foglalkozni a nacionalizmus valamennyi megnyilvánulásával. De ennyi is elég ahhoz, hogy bizonyítsuk: mily nagy szükség van a szocialista hazafiságra, az internacionalizmusra, a nacionalizmus különböző megnyilvánulásai ellen folytatott következetes harcban.

FARAGÓ JENŐ